

Met de adem van de bergen

Door Therese Widenfjord

Vertaald door Sophie Kuiper

LIND&CO

LIND&CO

www.lindco.nl

info@lindco.nl

Oorspronkelijke titel: Med bergens andetag

Copyright © Therese Widenfjord, 2024

© Nederlandse uitgave: Uitgeverij Lind & Co, 2026

Vertaald vanuit het Zweeds door Sophie Kuiper

Eerste druk: Mei 2026

Omslagontwerp: Elina Grandin

Grafisch design: Designs by Lotte & Caitlin van der Heijden

NUR 302

ISBN: 9789493285163

Uitgeverij Lind&Co drukt haar boeken op papier met het FSC® keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, in enige vorm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van uitgeverij Lind&Co.

Voor Mimmi

1976

APPALACHEN, OOST-KENTUCKY

ELLIE

Het is meteen al een vreemde dag, want het ei dat ik als ontbijt krijg heeft twee dooiers. Dat is nog nooit eerder gebeurd. Als twee glanzende, ronde ogen liggen ze me aan te staren in het bakvet op mijn bord.

‘Reg! Reg, kijk!’ Voor ik er erg in heb roep ik mijn broer. Mijn armen plakken aan het tafelblad als ik het bord draai zodat hij het kan zien. ‘Twee dooiers!’

Reg pakt nog een stuk maisbrood, smeert er boter op, vouwt het dubbel zodat de boter ertussenuit puilt en propt het hele stuk in één keer in zijn mond. Hij kauwt met bolle, ongeschoren wangen. Het is pas ochtend, maar zijn gezicht glimt nu al van het zweet.

Hij lijkt niet onder de indruk van mijn ei, maar ik kan mijn ogen er niet van afhouden. Ik vraag me af welke kip het gelegd heeft. Het moet Pearl zijn geweest, want zij is de grootste. Het is vast het ei waar de kippen het nu buiten over hebben. Door de hordeur aan de achterkant van ons kleine huis kan ik ze horen. Ze scharrelen rond in het droge gras onder de suikeresdoorn en kakelen erop los.

Ik prik zachtjes in de dooiers. Eén, twee. Geel, geel. Het lijkt wel of ik dubbel zie. Misschien is het de hitte? Mijn hersenen zijn begonnen te koken, zodat het daarboven in mijn hoofd alleen maar borrelt.

Ik giechel en prik harder in een van de dooiers. Hij breekt open en een trage, gele stroom vloeit eruit. Ik doop mijn vinger erin en teken een vrolijke mond op mijn bord. Die zal ik de

kippen laten zien. Een lachend eiergezicht! Ik veeg de gele smurrie aan mijn vinger af aan de tafel.

‘Hou op!’

Ik schrik van Regs geschreeuw. Hij staat zo snel op dat zijn stoel bijna omvalt. Met zijn heup stoot hij tegen de tafel, waardoor de borden rammelen.

Ik probeer ook op te staan, maar ben niet snel genoeg. Hij grijpt mijn pols en draait die om.

Au!

Ik spartel tegen, maar Reg knijpt alleen maar harder. Prikkel-draad, maar niet als spelletje.

‘Wegwezen!’ snauwt hij.

‘Nee!’

Hij trekt mijn arm naar achteren. Draait hem omhoog achter mijn rug. Ik kan geen kant op.

‘Laat me los!’ zeg ik smekend.

Maar hij laat niet los. Hij duwt me naar voren en drukt me tegen de tafel. Zijn schouder is vlak bij mijn gezicht. Er zitten vegen aarde op, en zijn hemd stinkt naar zweet en benzine. In zijn baard zit een klodder boter.

‘Hup, erin,’ zegt hij. ‘Jij krijgt vandaag niks meer.’

Ik wil protesteren, maar weet me op tijd in te houden. Het heeft nog nooit geholpen, nooit. Dat weet ik heel goed, als ik maar even nadenk.

Hij draait mijn arm nog een keer om voordat hij me loslaat. Dan gaat hij zitten en smeert nog een stuk brood.

Ik blijf staan waar ik sta en wrijf over de zere plek op mijn arm.

‘Erin’ betekent de bezemkast.

Ik wil niet. Wil niet, wil niet!

Maar ik moet.

Mijn arm klopt van de pijn als ik de smalle deur van de bezemkast achter me dichttrek. Mijn arm is boos en verdrietig,

helemaal tot in mijn vingertoppen. ‘Het is niet eerlijk,’ zegt mijn arm. ‘Niet eerlijk!’ Aan de binnenkant van mijn elleboog zit er iets niet goed, alsof er iets is verschoven. Ik knijp erin, druk op de harde knobbel.

Door de kier onder de deur valt licht naar binnen. De deur hangt scheef, dus hij sluit niet helemaal goed, ook al heb ik hem zorgvuldig dichtgedaan. Het is belangrijk dat ik hem helemaal dichtdoe. Als hij op een kier staat als Reg voorbijloopt, trekt hij hem dicht en doet hij hem van buitenaf op slot, en dan wordt het hier nog ondraaglijker. Dan kan ik alleen maar denken aan wat er zou gebeuren als er brand uitbreekt. Reg maakt zijn sigaretten niet altijd goed uit, ook al is het nu in de zomer overall verschrikkelijk droog. Als er brand uitbreekt, zal hij naar buiten rennen en mij hier alleen achterlaten.

Onze blokhut is oud en de balken hebben jaren de tijd gehad om te drogen. We zijn net als de muizen die een nest hadden gebouwd in een hoop takken die Reg had verzameld. Toen de takken in de lente goed droog waren geworden, vatten ze snel vlam. Reg hoefde niet eens de jerrycan met afgewerkte olie erbij te pakken.

Daar kan ik nu maar beter niet aan denken.

Met mijn rug ga ik tegen de muur zitten en ik trek mijn knieën op.

Als mijn ogen eenmaal aan het donker gewend zijn, zie ik alle figuren in het patroon van het stuk behang dat mama aan de binnenkant van de deur heeft geplakt. De dikke man steekt zijn buik naar voren en kijkt naar de kleintjes, die in een rij boven hem lopen. De korte staat te wachten en heeft wazige omtrekken, alsof hij elk moment kan oplossen. Tegenover hen staat de zingende dame met haar mooie, rode lippen en wijd open mond.

Een tijdje zing ik met haar mee, want ik heb de tekst van haar lied geleerd. Die is vrij eenvoudig. Ik heb Reg niet de gang

in horen komen, dus zolang ik zachtjes zing, kan het wel.

Als ik het zingen zat ben, strek ik mijn benen en zet ik mijn voeten tegen de muur tegenover me. Mijn maag knort. Wil me vast vertellen hoe dom hij me vindt dat ik dat ei niet heb opgegeten. Het eiwit zou wel net als altijd hebben gesmaakt, maar de dooiers zouden over mijn tong zijn gestroomd. Extra zout en romig en lekker. Extra eiig. Extra alles.

Ik geef mezelf een klap op mijn wang omdat ik zo stom was. Zó stom! Als ik gewoon mijn mond had gehouden, had het ei nu in mijn buik gezeten, met dubbele dooier en al. Zo stom! Ik geef mezelf nog een klap, maar het doet niet zo'n pijn als ik verdien.

Buiten zet Reg de radio aan. Opgehitste stemmen kaatsen via de planken van de muur naar binnen. *Met slechts drie punten verschil tussen de teams bovenaan hebben we een spannende middag in het vooruitzicht, hier in het Leeman Stadium. Vandaag bij ons te gast is Dean Miller, die sinds afgelopen herfst...*

Terwijl ik mijn ogen sluit, hoor ik gerammel van lege blikjes op het aanrecht, gevolgd door gekraak als Reg op de bank gaat zitten.

Ik sta op en tast met mijn hand de bovenste plank af naar de waterfles die ik daar heb neergelegd. Waar is die gebleven? Zou Reg hem hebben gevonden? Nee, dan had hij het me wel laten weten. Ik ga op mijn tenen staan en daar, helemaal achteraan, vind ik hem.

Het water is lauw en smaakt muf, maar mijn maag kan beter zonder eten als hij in elk geval water krijgt.

Met de rug van mijn hand veeg ik mijn mond af en ik laat me weer langs de muur naar beneden glijden. Het water klotst in mijn maag, maar die voelt nog net zo leeg. Ik ben helemaal plakkerig van het zweet. Straks komt de zon de hoek om en wordt de wand gloeiend heet, en dan zal het zweet van me

afdruipten, zelfs als ik stilzit. Als ik dan mijn ogen dichtdoe, voel ik de zweetdruppels onder mijn hemd omlaagglijden. Ze stromen en stromen. Tussen mijn borsten, langs mijn zij, onder mijn armen.

Dottie.

Ik schrik en ga rechtop zitten.

O nee! Ik ben nog niet bij haar geweest.

Ik spring overeind en leg mijn handpalmen tegen de deur. Mijn handen willen hem openduwen en mijn benen willen naar buiten rennen, maar ik hou ze tegen. Het mag niet.

Ik laat de deur los en begin te trappelen, zodat mijn benen vergeten dat ze eigenlijk naar buiten willen.

Reg zal er niet aan denken om Dottie water te geven. Omdat het zo warm is, blijft hij waarschijnlijk tot vanavond binnen. Dan zal hij de honden in de kennels aan de voorkant eten geven, maar ik durf te wedden dat hij vergeet om naar Dottie te gaan. Sinds hij de pups van haar heeft afgepakt, is ze niet meer zo belangrijk. Alleen de honden die de ring in gaan hoeven goed te eten, alleen de vechthonden hoeven sterk te worden. Hij heeft al twee reutjes uit het nest gekozen: de grote met een lichtbruine vlek op zijn zij en de pup met een witte streep over zijn neus. Hij schepte er vorige week over op toen Marty en Earl hier waren om nog meer kisten af te leveren.

‘Als ik klaar met ze ben, zal niemand het tegen ze durven opnemen. Elke hond die het waagt zullen ze de strot afbijten. Kijk hier,’ zei hij, en hij drukte tegen de borst van de pup, waardoor die opschrok. ‘Zie je wat een spieren hij nu al heeft?’

Dus nu gaat hij ze trainen. Ze leren om geen pijn te voelen, om te blijven vechten, wat er ook gebeurt. Ik weet hoe dat gaat, ik heb het vaak genoeg gezien. Ik heb het gezien, en ik heb me ontfermd over de afgewezen honden. Die gebruikt hij als lokaas, zodat de andere kunnen oefenen. ‘Een levende

boksbal!’ zegt hij dan. Hij plakt hun snuit dicht met ducttape zodat ze niet kunnen terugbijten.

Na afloop ga ik altijd bij ze zitten. Trillende en bloedende lichaampjes. Ik probeer de wonden schoon te maken, ook al weet ik dat de honden niet lang genoeg mogen blijven om te kunnen genezen. Reg laat me meestal mijn gang gaan.

Maar ik kan nog niet naar Dottie. Zo werkt de tijd hierbinnen: het voelt alsof ik hier de hele dag al zit, maar buiten is het nog steeds ochtend. Ik weet dat ik nog lang moet wachten.

Als Reg dan eindelijk komt, trekt hij zoals gewoonlijk de deur van de bezemkast open alsof hij niet weet dat ik erin zit. Hij haalt iets uit de slaapkamer en gaat dan weer terug naar de bank.

De lucht die door de deuropening naar binnen stroomt is koel. Ik leun naar voren en drijf erin, als een vis die weer in het water wordt gegooid nadat hij op het droge was beland. Ik neem een paar ademteugen die net zo lekker zijn als koude limonade met ijsklontjes.

Als ik opsta, willen mijn benen niet meewerken. Ik verlies mijn evenwicht en zoek steun bij de wand. Met mijn handen tegen de houten planken links en rechts van me begin ik door de gang te lopen, stap voor stap.

Er is een trog bij de schuur, maar het water dat Reg uit de put heeft gehaald is schoner, dus ik zoek een lege kan en vul die. Dottie zal vast net zo blij zijn als ik om lekker, vers water te krijgen.

Aan de andere kant van de kamer zie ik Regs voeten over de rand van de bank uitsteken, dus ik til zo stil mogelijk de deksels van de bakjes die op het aanrecht staan. Er zoemen insecten omheen en het plastic glimt van het vet. Misschien zit er nog een bot in dat ik kan meenemen voor Dottie. Een extra beloning omdat ze de hele dag heeft gewacht. Maar Reg mag